

PASTIR IZIDOR

(prevod srbske igrice *Pastir Jovica, Slavi Snoj 2004*)

(Pastir Izidor se spreha po odru, v ozadju tiha glasba.)

Predavnimi časi je živel pastir Izidor. Tudi on je slišal zgodbo, ki je krožila med ljudmi – da svet pričakuje Rešenika, novega kralja, ki bo prišel med ljudi. A ko se bo to zgodilo, se bo na nebu pojavilo znamenje. In tako je vsak večer sedel pred svojo hišo in opazoval zvezdnato nebo. Ko pa so nebo prekrili oblaki, ga je zelo skrbelo.

V tem kraju so imeli navado, da se ljudje priklonijo novorojenčku. Pastir Izidor je v srcu začutil, da bo ta Kralj nekaj res posebnega. Vedel je, da o njem piše tudi v Sveti knjigi.

Razmišljal pa je tudi o tem, kaj bi lahko podaril novemu kralju. Imel je poličko, na kateri so našle svoj prostor njegove najlepše in najdražje reči, ki jih je našel med tem, ko je s svojo čredo odhajal na pašnik. Hranil jih je v ličnih škatlicah.

V vsaki škatlici je bilo skrito neprecenljivo bogastvo; Izidor je razmišljal o tem, katero škatlico bi vzel, a ker se ni mogel odločiti, je vzel kar vse.

To noč je videl veliko, veličastno zvezdo, ki je sijala na nebu. Izidorju je srce spregovorilo, da je **to** tista zvezda. Vzel je nahrbtnik s petimi škatlicami in se odpravil na pot.

Zdaniilo se je že, ko je prispel v prvo mesto.

(Dva dečka prideta na oder in se lovita.)

Prečkal je ulico in opazil dva dečka, ki se kregata zaradi žoge. Zaustavil ju je in zagledal jezo ter strah v njunih očeh. Izidor je vprašal: *Zakaj?* Eden od njiju je dejal, da mu je drugi fant vzel žogo in se zdaj hoče sam igrati z njo. V tem trenutku sta oba dečka zagledala škatlico, ki jo je Izidor vzel iz svoje torbe. Le kaj je v njej? Morda dragocen zaklad? Pastir Izidor škatlice ni odprl, temveč jo je le pridržal v rokah. Dečka sta najprej pogledala v škatlico, zatem pa drug v drugega. V enem se je stopila jeza, v drugem pa sebičnost. Izidor je vedel, da to pomeni nekaj dobrega. Podaril jima je škatlico, odprla sta jo in tam zagledala biser in listič, na katerem je pisalo: »Ljubi sovražnika!«

(Dečka pomahata Izidorju in z roko v roki odhajata z odra.)

(Izidor sam na odru šteje škatlice – ena, dve, tri, štiri.)

Izidor je nadaljeval s popotovanjem. Dolgo je hodil, zelo se je bil utrudil, zato se je usedel, da se malo odpočije.

(Na oder prihajajo otroci.)

Naenkrat je zagledal skupinico otrok, ki je kričala na nekega dečka. Izidor se jim je približal in jih vprašal: »Zakaj to delate?« Oni mu odgovorijo, da je ta deček reven, da ni od tukaj, da se ne zna igrati z njimi in povrh vsega še prosjači po hišah. Izidor z napadenim dečkom naveže pogovor in ta mu pojasni, da pri njem doma težko živijo. Prisluhnil mu je in v srcu občutil močno željo, da mu pomaga. Prijel ga je za roko in skupaj sta odšla k dečku domov, drugi otroci pa so radovedno odcapljali za njima. Izidor je slekel svoj pullover in ga dal dečku. Ko so otroci to videli, so mu tudi sami želeli kaj podariti (*eden izmed fantov mu pride naproti in mu podari sendvič, drugi žogo*). Izidor vsem podari še eno škatlico; ko jo odprejo, zagledajo drag kamen, zraven njega pa napis: »Ljubimo se med seboj«. Otroci razumejo, da je prava sreča v dajanju – velik zaklad.

(Otroci odidejo z odra, Izidor ostane sam.)

Šel je dalje. Težko mu je bilo pri srcu, ker je razdelil že dve škatlici, a vseeno se je spomnil, da ju je porabil za nekaj dragocenega in upal, da ga bo Kralj razumel.

Prišel je do drugega mesta in se spomnil, da ravno v tem mestu stanuje njegov bolni prijatelj, zato se je odločil, da ga obišče.

(Pride njegov bolni prijatelj, npr. lahko ima nogo/roko v mavcu.)

Prijatelj mu je takoj hitel tožiti, kako osamljen in žalosten je, ker ga le malokdo obišče, zato mu je dolgčas. In tako se je Izidor z njim zapletel v dolg pogovor ter počasi in previdno iz torbe izvil še eno škatlico, v kateri je bil velik zaklad – tolažba. Poslovila sta se z nasmehom. Deček je odprl škatlico, v kateri je bil diamant, zraven njega pa napis: »Postanimo eno z drugimi!«

Potovanje je Izidorja nadvse utrudilo (*ponovno se je usedel*), a je vseeno skrbno varoval škatlice, katerih vrednost lahko dojamajo le tisti z dobrim srcem.

V daljavi je zagledal babico, ki se je mučila s težkimi torbami, poleg nje pa sta stali dve deklici in jo nemo gledali, kako počasi koraka mimo njiju. Izidor ju je vprašal, če bi ji hoteli pomagati; odgovorili sta, da ji ne bosta pomagali, saj je ne poznata. Izvlekel je škatlico, deklici sta se z nasmehom spogledali in krenili proti babici, da ji pomagata. Babica je bila začudena, a presrečna in tako sta deklici izvedeli veliko o njej in njenem življenju. Izidor je deklicama podaril škatlico in odprli sta jo. V njej je bil poleg dragocenega kamna tudi listek, na katerem je pisalo: »Ljubi prvi in ljubi vsakogar.«

(Deklici in babica odideta z odra.)

Izidorju je ostala samo še ena škatlica in bilo mu je čedalje težje pri srcu, ker je vedel, da bo, če bo tako nadaljeval, do Kralja prispel brez ene same škatlice. Ampak zavedal se je, da je moral tako ravnati, saj je med potovanjem začutil, da mora otrokom odpreti srce za dobro. Ravno ti otroci bodo nekega dne postali odrasli ljudje in bodo zaradi svoje dobrote lahko napravili svet lepši.

V trenutku, ko je bil že zelo utrujen in je vedel, da je cilj blizu, je opazil majhnega dečka, ki je sedel na ulici in jokal. Pomislil je, da je to Jezus. Usedel se je k njemu, ga tolažil in otrok se je umiril. Izidor je bil presrečen, ker je zadnjo škatlico shranil za Jezusa in mu jo lahko zdaj podari. Deček jo je odprl, v škatlici zagledal rubin in listič, na katerem je pisalo: »Ljubim Jezusa v drugem.«

Izidor je pogledal okrog sebe in v daljavi zagledal zvezdo, na stezici pa množico ljudi, ki je korakala proti hlevčku, v rokah pa držala darila. Bil je žalosten, ker nima niti enega daru, a vseeno je želel videti Kralja (*zasliši se glasba oz. ena božična/adventna pesem*). Izidor je vstopil v hlevček, kjer je stala Sveta družina. Pokleknil je prednjo in se hitel opravičevati, da nima nobenega darila, a da je vseeno čutil, da mora storiti, kar je storil.

V tem trenutku je Marija iztegnila roko proti darilom, ki so se bleščala zraven Jezusa in rekla dečku: »Tvoji dragoceni darovi so prišli k Jezusu prvi, pred vsemi drugimi, in niti predstavljati si ne moreš, kako zelo se jih je Jezus razveselil.«